

Sygn. akt II K 854/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Dominika Lechowska

po rozpoznaniu w dniu: 2 października 2013r.

s p r a w y : **M. B.**

syna G. i K. z domu Ł.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 marca 2013 roku w J.przy ul. (...)na terenie parkingu hipermarketu T.działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema nieustalonymi mężczyznami oraz ustaloną osobą nieletnią, dokonał pobicia P. Ż.i M. Ż.w ten sposób, że uderzał nieletnich P. Ż.i M. Ż.pięścią po głowie, przewrócił na ziemię i kilkakrotnie kopał po ciele, w wyniku czego P. Ż.i P. Ż.doznali obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonych na okres poniżej dni siedmiu,

to jest o czyn z art. 158 §1 k.k. i art. 157 §2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.;

I. uznaje oskarżonego **M. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 158 §1 k.k. i art. 157 §2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierza mu karę 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. B.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 /trzy/ lata;

III. na podstawie art. 73 §2 k.k. oddaje oskarżonego **M. B.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 72 §1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego **M. B.** do kontynuowania nauki;

V. na podstawie art. 72 §1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego **M. B.** do niezwłocznego przeproszenia w formie pisemnej pokrzywdzonych P. Ż. i M. Ż.;

VI. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 540 zł plus 124,20 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego **M. B.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 854/13

UZASADNIENIE

23 marca 2013 r. szesnastoletni P. Ż. wraz z trzynastoletnim bratem M. Ż. około godziny 19.00 przebywali w J.w sklepie E.. Gdy opuszczali supermarket dostrzegł ich siedemnastoletni M. B., który uznał, że śmiejący się M. Ż. i P. Ż. śmieją się z jego utykania na lewą nogę. W związku z tym podbiegł do nieznanymi mu M. Ż. i P. Ż. i każdego z nich uderzył w plecy, pytając dlaczego się z niego śmieją. M. Ż. i P. Ż. zaprzeczyli śmianiu się z M. B.. W tym czasie do M. B. przyłączył się nieletni P. S. i wspólnie uderzali braci Ż. po całym ciele, zadając uderzenia pięściami oraz kopiąc. Na miejsce zdarzenia, po zadaniu przez każdego z napastników po kilkanaście uderzeń, podjechał kierowca taxi, który nakazał zaprzestanie bicia braci Ż. P. i M. Ż. udali się w kierunku miejsca zamieszkania. Po chwili M. B. z P. S. i trzema nieznanymi napastnikami dogonili ich i otoczyli, uniemożliwiając ucieczkę. Następnie M. B. z P. S. i dwoma nieznanymi napastnikami zaczęli uderzać pięściami i kopać po całym ciele, ciosy zadawali również po tym, gdy pokrzywdzeni upadli na ziemię. Jeden ze sprawców chwycił M. Ż. za włosy i kopnął go kolanem w twarz. M. Ż. zdołał wyrwać się i uciec napastnikom do stojącego w pobliżu radiowozu. Napastnicy nie zaprzestali w tym czasie zadawać ciosów P. Ż.. M. Ż. wskazał funkcjonariuszom Policji miejsce zdarzenia i poprosił o pomoc. Widząc interweniujących funkcjonariuszy Policji M. B. i P. S. uciekli do supermarketu T.. Za nimi udali się celem zatrzymania funkcjonariusze policji, polecając pokrzywdzonym powrót do domu. W wyniku pobicia M. Ż. i P. Ż. doznali stłuczenia głowy, powodującego naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu.

dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 22 zeznania świadka A. Ż. k. 5, zeznania świadka P. Ż. k. 6-7, zeznania świadka M. Ż. k. 11, k. 42-43, karta informacyjna z leczenia w SOR k. 9-10, k. 14-15, notatka urzędowa k. 1, 2, opinia sądowo – lekarska k. 37, k. 38 opinia sądowo – psychologiczna k. 44a,

Po powrocie do miejsca zamieszkania P. Ż. i M. Ż. udali się do szpitala. M. B. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji na terenie supermarketu T..

dowód: zeznania świadka A. Ż. k. 5, zeznania świadka P. Ż. k. 6-7, zeznania świadka M. Ż. k. 11, protokół zatrzymania osoby k. 3,

M. B. nie był w przeszłości karany sądownie. Jest uczniem III klasy Gimnazjum (...). W trakcie edukacji zdobywa zawód kucharza. Dwa dni w tygodniu odbywa praktyki w restauracji „S.” w J.. W miejscu jego zamieszkania nie odnotowano żadnych interwencji Policji z udziałem M. B.

Dowód: dane o karalności k. 24, sprawozdanie z wywiadu środowiskowego k. 31-32,

Oskarżony M. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia przebywał na placu za supermarketem T. na zabawie urodzinowej w gronie znajomych. Był tam, między innymi, P. S.. Gdy wspólnie z P. S. i dwoma nieznanymi przechodził w pobliżu stacji paliw T. zauważył dwóch chłopaków, co do których zdawało mu się, że się z niego śmieją. Podał, iż kuleje na lewą nogę. Podeszedł do nich i wyższego uderzył otwartą ręką w twarz pytając, dlaczego się z niego śmieje. W tym czasie podbiegł P. S., który zaczął bić wyższego pokrzywdzonego po głowie, kopał go. Młodszy pokrzywdzony zdołał uciec. Dwóch pozostałych nieznanymi oskarżonemu towarzyszy stało razem z nim, nie bili pokrzywdzonego. Wówczas podjechał mężczyzna w srebrnym samochodzie nakazując zaprzestanie bicia. Gdy odjechał P. S. dalej bił pokrzywdzonego. Następnie go zostawił i uciekli do hipermarketu T.. W pasażu T. oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji.

Składając kolejne wyjaśnienia, w związku z postanowieniem o zmianie zarzutu, oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia odpowiadające treści pierwszym wyjaśnieniom.

W toku postępowania sądowego oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Następnie podtrzymał wniosek obrońcy złożony w trybie art. 387§1 kpk, zaakceptowany przez Prokuratora i Sąd.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonego, przynajmniej się do popełnienia zarzucanych mu czynu nie budziły wątpliwości Sądu. Pozostawały one w zgodzie z treścią zeznań pokrzywdzonych P. i M. Ż.. Świadkowie ci od początku w sposób kategoryczny i zgodny opisali działania oskarżonego i pozostałych napastników. Wiarygodność zeznań pokrzywdzonego M. Ż. została przy tym dodatkowo potwierdzona nie budzącą wątpliwości co do swojej wiarygodności i trafności opinią biegłej z zakresu psychologii, której wnioski Sąd podzielił i uznał za własne. Świadkowie ci nie mieli żadnych wątpliwości co do zachowania sprawców, w tym oskarżonego w czasie całego zajścia, przedstawiając ciąg zdarzeń od momentu, w którym oskarżony ich zaczepił do momentu w którym został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, podkreślając jego aktywny udział w pobiciu. W kontekście tych zeznań, gdy mieć na uwadze, iż pokrzywdzeni uprzednio nie mieli z oskarżonym żadnego konfliktu, a co więcej nie znali go, co przekonuje o braku interesu w niezgodnym z prawdą obciążaniu M. B. treścią zeznań, wyjaśnienia oskarżonego ograniczającego swój udział w zajściu do uderzenia otwartą dłonią P. Ż. należało uznać za wyraz przyjętej linii obrony, mającej na celu li tylko umniejszenie jego roli w zajściu. Z tych względów wyjaśnienia oskarżonego M. B. mogły stanowić podstawę ustaleń dotyczących zaistnienia przedmiotowego zajścia, faktu, iż P. Ż. został pobity oraz późniejszej ucieczki do supermarketu T. i zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji. Co oczywiste, nie mogły one natomiast stać się podstawą ustaleń dotyczących powstanie obrażeń u M. Ż., którą to okoliczność oskarżony zupełnie pominął. Stąd też szczegółowy przebieg zdarzenia, w tym okoliczności pobicia obu pokrzywdzonych przez oskarżonego zostały ustalone na podstawie nie budzących żadnych wątpliwości co do swojej wiarygodności zeznań świadków M. Ż. i P. Ż..

Sąd odmówił uznania za polegające na prawdzie zeznań świadka P. S., mając na uwadze fakt, iż pozostawały one w oczywistej sprzeczności z treścią spontanicznych wyjaśnień oskarżonego, nie posiadającego interesu w niezgodnym z prawdą obciążaniu P. S..

Niezależnie Sąd poczynił ustalenia w sprawie opierając się na treści zgromadzonych w aktach postępowania dokumentów. Dokumenty te zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby w przewidzianej prawem formie. Mogły tym samym stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd zważył, iż swoim zachowaniem w dniu 23 marca 2013 r. M. B. wyczerpał znamiona czynu opisanego w treści art. 158§1 kk w zw. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk.

W ocenie Sądu zarówno wina jak i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Chciał uczestniczyć w pobiciu pokrzywdzonych, które skutkowały, z racji intensywności i ilości napastników narażeniem ich na utratę zdrowia lub życia.

Postępowanie oskarżonego cechował znaczny stopień społecznej szkodliwości. Już jako młody człowiek wybrał on świadomie prymitywny sposób rozwiązania problemu. Okazał tym samym zupełny brak poszanowania dla przyjętych w społeczeństwie norm postępowania, przedkładając dialog nad stosowanie fizycznej przemocy.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę iż oskarżony wspólnie z towarzyszącymi mu osobami nie poprzestał bicia pokrzywdzonych do momentu zwrócenia mu uwagi przez osoby trzecie, po zakończeniu ich interwencji, będąc świadomy bliskości patrolu Policji w dalszym ciągu kontynuował atak na pokrzywdzonych. Okolicznością obciążającą w tej sprawie był fakt, iż do w czasie pobicia trzynastoletnie dziecko kopnięte zostało kolanem w twarz Dla wymiaru kary nie bez znaczenia pozostawał również udział oskarżonego w pobiciu, podczas którego napastnicy posiadali tak znaczącą przewagę liczebną, uniemożliwiającą praktycznie zastosowanie jakiegokolwiek obrony, przez otoczonych z każdej strony pokrzywdzonych. Sąd zważył przy tym na wiodącą rolę oskarżonego w omawianym zajściu, fakt, iż rozpoczął on pobicie pokrzywdzonych zadając im pierwsze uderzenia.

Jako okoliczność łagodzącą po stronie oskarżonego Sąd potraktował, iż przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał wniosek swojego obrońcy w trybie art. 387§1 kpk. Sąd uwzględnił nadto młody wiek oskarżonego, który nie ma ukończonych lat osiemnastu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd podzielił stanowisko obrony jak i oskarżenia, iż w niniejszej sprawie nie zostały spełnione okoliczności o których mowa w treści art. 10 §4 kk. Należy bowiem zwrócić uwagę na wyżej opisaną wiodącą rolę oskarżonego w przedmiotowym zajściu jak i fakt wysokiego stopnia demoralizacji oskarżonego o którym świadczy udział w pobiciu między innymi trzynastoletniego chłopca. Wyżej opisane okoliczności legły zatem u podstaw decyzji Sądu o uwzględnieniu wniosku obrony o wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec M. B. będzie kara dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Z całą pewnością nie będzie ona nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości i istnienia okoliczności obciążających wymierzono ją w dolnych granicach wymiaru zagrożenia ustawowego. Z drugiej strony mając na uwadze uprzednią niekaralność oskarżonego, jak i jego młody wiek Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej, by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego. Kara ta będzie przy tym adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, a zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Kara orzeczona względem oskarżonego umożliwi zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Okazana przez niego skrucha, przejawiająca się wolą uzgodnienia z prokuratorem wymiaru kary oraz fakt, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony był osobą uprzednio niekaraną, zdaniem Sądu pozwala na obdarzenie oskarżonego zaufaniem i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Mimo wszystko bowiem incydentalność tych zdarzeń oraz postawa sprawcy w toku postępowania karnego pozwalają przypuszczać, że pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności cele tej kary zostaną osiągnięte.

Wyznaczając okres próby, Sąd ustalił go na 3 lata, uznając, że będzie on wystarczający dla osiągnięcia celów kary i pozwoli na właściwą kontrolę postawionej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Dla wzmocnienia oddziaływania wychowawczego na oskarżonego Sąd zobowiązał go w okresie próby do kontynuowania nauki, jak i niezwłocznego, pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych.

Orzeczenie w punkcie VI znajduje swoje umocowanie w treści wskazanego przepisu.

Kierując się trudną sytuacją materialną oskarżonego, faktem, iż pozostaje on na utrzymaniu rodziców, Sąd zwolnił go, stosownie do treści art. 624§1 kpk od ponoszenia kosztów procesu, obciążając nimi Skarb Państwa.